

РЕШЕНИЕ

№ 6045

гр. София, 28.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 07.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **3595** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Г. М. Н. с адрес: [населено място],[жк], [улица] срещу Решение № 8/29.03.2011 г. на Ръководителя на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е отменено разпореждане № 12585/20.12.2010 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО.

С процесното разпореждане, на основание чл. 60, ал. 1 от КСО е прието за трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО, декларираното с декларация вх. № 0897 от 28.10.2010 г. травматично увреждане.

В жалбата се твърди, че актът на горестоящия административен орган е незаконосъобразен. Посочено е, че решението е постановено, при съществено нарушение на административно-производствените правила, защото не е дадена възможност за изслушване на свидетелите на злополуката, както и на самия пострадал.

Инвокирани са доводи, че е доказано наличие на функционална причинно-следствена връзка между изпълняваните от Н. функционални задължения като шофьор в [фирма] и настъпилите травматични увреждания.

В проведеното по делото открито заседание оспорващият, чрез адвокат Т. поддържа жалбата. В дадения от съда срок са представени подробни писмени бележки. В тях, пълномощникът на Г. Н. посочва, че при проведеното съдебно производство е безспорно установено настъпване на злополука с оспорващия на 28.10.2009 г., която може да бъде квалифицирана като трудова. Направен е подробен анализ на събраните

доказателства, като се поддържа твърдението, че жалбоподателят е изпълнил задълженията си да уведоми работодателя за настъпил инцидент. Последният от своя страна е бил длъжен да извърши разследване и да уведоми ТП на НОИ, съгласно изискванията на Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки, наричана за краткост по-надолу само Наредбата. След като това не е било направено от работодателя, в законоустановения едногодишен срок, пострадалият самостоятелно е подал декларация за трудова злополука. Според адвокат Т., заключенията на допуснатите и изслушани по делото експертизи – медицинска и техническа, както и разпитите на свидетелите доказват, че процесното травматично увреждане е настъпило по време на изпълнението на функционалните задължения от страна на Г. Н. и може да бъде квалифицирано като трудова злополука.

Ответникът по жалбата – Ръководителят на Столично управление „Социално осигуряване“ не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт П. оспорва жалбата, като представя подробни съображенията си в писмен вид. Релевирани са доводи, че жалбата е недопустима, защото е подадена извън срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Моли се, в случай, че съдът намери, че жалбата е допустима, същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Посочва се, че не е доказано, че травматичното увреждане е настъпило по време или във връзка с изпълнението на функционалните задължения от страна на Н.. След като данните от личната му електронна карта на водач на автоцистерна показват 17,15 минути на 28.10.2009 г., следва да се приеме, че това е край на работния ден и всички инциденти настъпили след този час, в случай, че не попадат в хипотезите на чл. 55, ал. 2 от КСО не могат да бъдат приети за трудова злополука. Твърди се, че не е налице внезапно увреждане, защото пострадалият е знаел за процесния праг, където се е спънал и е увредил крака си. Същият е бил длъжен да внимава и така е щял да предотврати злополуката. Юрисконсулт П. твърди, че времето и мястото на настъпване на инцидента се установяват само от показанията на свидетеля Б., който е познат на жалбоподателя, поради което те не следва да бъдат кредитирани. Фактът, че инцидентът е настъпил след работно време се потвърждава и от представената от [фирма] справка изх. № 203 /06.12.2011 г., според която работното време на шофьорите в дружеството се определя според чл. 8, ал. 3 от Наредбата за организация на работното време на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт, като това става според показанията на тахографите.

Заинтересованата страна [фирма], чрез адвокат И. оспорва жалбата. В дадения от съда срок са постъпили кратки писмени бележки, в които оспорването се счита за недопустимо, а алтернативно за неоснователно.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от страните доводи и събраните доказателства, намира за установено, от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че оспорващият Г. Н. е назначен на длъжност „шофьор на цистерна“, видно от приложения към административната преписка трудов договор № 79/05.07.2006 г., сключен между оспорващия и [фирма], със срок шест месеца и с продължителност на работния ден 8 часа. Функционалните задължения на работника са описани в длъжностната характеристика за длъжността, връчена му срещу подпис. На основание чл. 119, във връзка с чл. 67 от Кодекса на Труда, между страните е подписано допълнително споразумение № 232/01.04.2007 г. По данни от Регистъра на осигурените лица на НОИ, трудовият договор на Г. Н. с [фирма] е прекратен на 21.12.2010 г. С оглед на съществуващото трудово правоотношение и на основание чл.

4, ал. 1, т. 1 от КСО, лицето е било осигурено за всички социални рискове.

На 28.10.2010 г. Г. Н. е подал в СУ „СО” декларация за трудова злополука, съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредбата, в която е посочено, че на 28.10.2009 г. около 17,30 часа в гаража на [фирма] в [населено място], при връщане към влекача и при стъпване на неравност е скъсал ахилесово сухожилие на левия си крак. Длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО е открило досие. В хода на проведеното разследване са събрани писмени доказателства и са изискани обяснения от лицата, имали отношение към случая. Към административната преписка е приложена и свързаната с инцидента медицинска документация – оперативен протокол и епикриза, издадени от МБАЛСМ „Н. И. Пировов”. В епикризата, издадена на 02.11.2009 г., като диагноза е отбелязано „Лезио тенди А. син”. Осигурителят е представил обяснение и съхраняваните при него копия от представените от Г. Н. болнични листове.

Според първия от тях с № 0734130, издаден на 01.12.2009г., който е първичен, диагнозата е „травма на мускулите и сухожилията на ниво глезен и стъпало”, а причина за неработоспособността е „злополука, нетрудова”. В болничен лист № 1923340, издаден на 09.12.2009 г., който е продължение на първия, диагнозата е „лезио тендо ахиле декстре”, причината за неработоспособността: "злополука – нетрудова”. В болнични листове: № 1923252, изд. на 08.01.2010 г., продължение, № 3343162, издаден на 08.02.2010 г., продължение, № 3343509, издаден на 08.03.2010 г., продължение, № 3343804, издаден на 08.09.2010 г., продължение, № 0138017, издаден на 11.05.2010 г., продължение, като причина за неработоспособността е посочена „злополука - нетрудова”.

След проведено разследване е постановило разпореждане № 12585/20.12.2010 г., с което описаното травматично увреждане е прието за трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО.

Осигурителят [фирма] е оспорил разпореждането пред Ръководителя на ТП на НОИ. Горестоящият административен орган е намерил, че същото е неправилно, поради което го е отменил с решение № 8/29.03.2011 г. Като основен мотив за това решение е посочено, че според справката от личната електронна карта на водача на МПС Г. Н., работният му ден е приключил на 28.10.2009 г. в 15,14 часа.

По делото е допуснато изслушване на съдебно-медицинска експертиза, съдебно-техническа експертиза и съдебно-медицинска експертиза по охрана на труда, чиито писмени заключения са приобщени към събрания в производството доказателствен материал.

В процесуално качество на свидетели са разпитани лица, имали отношение към случая. Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е изпратено на Г. Н. по пощата, като видно от приложеното по делото известие за доставяне, същото е получено лично на 04.04.2011 г. Жалбата е подадена чрез административния орган, като върху нея е положен мокър печат с отбелязване вх.№ 94ГД-788-1 от 20.04.2011 г. Във връзка с дадените от съда указания, от пълномощника на оспорващия са ангажирани доказателства – известие за доставяне с № PS 1000 016JGB Z, фискален бон от 18.04.2011 г., издаден във връзка с изпратена пощенска пратка и разписка, удостоверяваща получаване на пощенска пратка с № PS 1000 016JGB Z, издадена на 18.04.2011 г. от длъжностно лице при пощенски клон 1000, [населено място]. В

известното за доставяне, като получател на пратката е посочено СУ „СО”, НОИ. В първото, проведено по делото заседание на 29.06.2011 г. пълномощникът на ответника заяви, че пратката е получена пощата и това е установено след допълнителна проверка. В проведеното на 14.09.2011 г. заседание, юриконсулт М. направи възражение, че жалбата е просрочена и че същата е подадена не по пощата, а директно в деловодството на СУ „СО”. Съдът след преценка на доказателствата, касаещи срочността на подаването на жалбата, намира, че това е направено в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Ответникът не е ангажирал доказателства, че на 20.04.2011 г. е получавал други пратки от Г. Н. или пълномощника му, които да са били изпратени на 18.04.2011 г. по пощата, поради което следва да се приеме, че описаната по-горе пощенска пратка съдържа именно жалбата срещу решение № 8/29.03.2011 г., с която е сезиран и настоящия състав на АССГ. Оспорването е подадено от надлежна страна – адресат на решението, с което се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

По силата на чл. 55, ал. 1 от КСО, трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. Трудовата злополука е признат от правото, осигурен социален риск. По своята същност тя представлява юридически факт, с настъпването, на който се свързват множество правни последици.

Първият обективен критерий, характеризиращ наличие на трудова злополука е внезапното увреждане на здравето. Увреждането е нарушение на целостта на човешкия организъм, дължащо се най-често на външно въздействие. В решение № 850 от 9.V.1967 г. по гр. д. № 507/67 г., II гражданско отделение на ВС е посочено, че за травматичната трудова злополука, не е необходимо тя да е настъпила при извънредни обстоятелства или ненормални за работата условия, а е достатъчно да е настъпила през време и във връзка или по повод на извършваната работа. Травматични злополуки са не само тези, изразяващи се в удар, нараняване, изгаряне, измръзване, електроизгаряне и други подобни, но и уврежданията и патологичните явления, настъпили вследствие на остро физическо напрежение през време на производствения процес, като разкъсване на сухожилия и мускули, кръвоизлив във вътрешните органи и други подобни. За да е злополуката трудова, увреждането трябва да е настъпило внезапно. Действието върху човешкия организъм трябва да е било неочаквано, външно и непредвидено.

В разглеждания случай не се спори, че Н. е претърпял злополука, при която му е причинено разстройство на здравето – разкъсване на ахилесовото сухожилие на левия крак. Според заключението на изслушаната СМЕ, Г. Н. е опериран на 30.10.2009 г. в МБАЛСМ „Н. И. Пирогов” по повод на скъсано ахилесово сухожилие в ляво в условията на отложена спешност. Това е било причината за временната му неработоспособност на лицето. Визираните факти са установени от вещото лице след преглед на медицинската документация в болничното заведение и приложената по преписката история на заболяването. От МБАЛСМ „Н. И. Пирогов” е издадена само епикриза, но не болничен лист, което е в нарушение на чл. 9, ал. 3 от Наредбата за медицинската експертиза на работоспособността /НМЕР, отм./. Според експерта причините за този пропуск са комплексни – подценяване на травмата от страна на

пострадалия, неизпълнение на законови задължения от страна на II-ра травматологична хирургия в МБАЛСМ „Н. И. Пирогов” и липса на интерес от страна на работодателя за разследване на причините за злополуката. В проведеното по делото открито заседание вещото лице разви заключението си, посочвайки, че фактическата неработоспособност е от 29.10.2009 г., т.е. периода на приемането на лицето за лечение в болничното заведение, а възстановяването трае около 180 при нормално протичане на оздравителния процес. Според него описаните от Н. в първоначалните обяснения болки в коляното, които той е усещал няколко дни преди инцидента не могат да са причина за скъсването на ахилесовото сухожилие. От данните по делото не може да се каже със сигурност, дали злополуката е станала на 28 или на 29 октомври 2009 г., но опитът показва, че пациенти с подобни травми се обръщат към лекарите за помощ понякога около 3-4 дни след настъпването им. Обстоятелството, че в болничните листове е посочено, че причина за неработоспособността е нетрудова злополука, не е критерий за нейната квалификация, защото за да се определи една злополука като трудова и това да се впише в болничния лист, е необходимо да се представят документи, чието изготвяне отнема време.

Съдът намира, че следва да кредитира изцяло заключението на СМЕ като компетентно, обосновано и мотивирано. Експертът е направил анализ на събраните доказателства и е достигнал до описаните фактически констатации, чрез задълбоченото им обсъждане. Заключението води към единствено възможния извод – Г. Н. е претърпял увреждане здравето, което му е попречило да изпълнява функционалните си задължения като шофьор на автоцистерна в един продължителен период от време.

Злополуката, според съда е настъпила на 28.10.2009 г. и този факт се потвърждава от показанията на разпитаните свидетели К., Б. и М..

Е. К., която е работила през месец октомври 2009 г., като организатор на транспорт в [фирма], посочи че тогава Н. ѝ се е обадил, като е казал, че е претърпял инцидент – стъпил е накриво, има болки в крака и не може да се движи. Тя го е посъветвала да отиде на лекар. На другия ден той отново се е обадил и е съобщил, че има скъсано сухожилие. Двамата са се разбрали да излезе в платен годишен отпуск, а не в болничен. Независимо от факта, че К. не посочи точна дата, на която се е случило описаното от нея, според съда тази дата е 28.10.2009 г., защото безспорната дата на постъпването на Н. за операция в МБАЛСМ „Н. И. Пирогов” е 29.10.2009 г., а събитията за които разказа К., са се случили на деня, предишен, на този, на който е била уведомена от Н., че му е поставена диагноза „скъсано ахилесово сухожилие”.

Точната дата на настъпване на инцидента е отразена и в показанията на свидетеля Б. – 28.10.2009 г. Споменът за нея той свързва с обстоятелството, че е напуснал [фирма] на 26.10.2009 г. два дни по-късно е дошъл в гаража на фирмата в [населено място], за да си прибере нещата. На прецесния ден там е бил и Г. Н., който, според свидетеля, връщайки се от курс, е паркирал камиона на определеното му място. Двамата се заговорили за общи работи, след което Н. отишъл да се измие. На връщане към камиона, оспорващият паднал на края на халето, където имало стъпало. Свидетелят и други колеги му помогнали да стане. Н. се обадил на К. /свидетеля К. М./ с когото били приятели, с молба да дойде да го вземе, защото не може да ходи. Последният дошъл, взел го с личния си автомобил и откарал в дома си. Б. разбрал, че на следващия ден Н. е бил откаран в болница, където след това е бил опериран. Свидетелят М. потвърди изложеното от Б., допълвайки, че е взел Н. от гаража, защото той го е помолил за това, поради силните болки, които е изпитвал в крака си. Пренощували са в дома на М. и

следващия ден, свидетелят го е откарал в МБАЛСМ „Н. И. Пирогов”, а след това в офиса на [фирма] на [улица].

Показанията на свидетелите изясняват не само мястото и датата на настъпване на злополуката, но и нейната внезапност. Независимо от факта, че Н. вероятно е знаел за стъпалото, където той е паднал, той не е имал задължението да внимава, както твърди пълномощника на ответника, при преодоляването на препятствието. Същото е създавало проблеми на шофьорите от [фирма] от доста дълго време. Това е така, защото според заключението на съдебно-медицинската експертиза по охрана на труда, съществуването му е в противоречие с разпоредбата на чл. 28 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване, съгласно която подовите на работните помещения и на обособените работни места и техните елементи се обработват така, че да са неподвижни, стабилни и да нямат опасни неравности и наклони. Наличието на процесното стъпало е установено от вещото лице, при направения в гаража оглед. Обстоятелството, че е създавало проблеми на работниците е установено от експерта при проведените разговори с някои от тях и лично с директора Ц. В..

Поради изясняване на точната дата на настъпване на злополуката и мястото, където това е станало, както и факта на нейната внезапност и липса на вина или умисъл от страна на пострадалия, следва на базата на събраните доказателства да се отговори на основния спорен въпрос – дали тя се възникнала през време и във връзка или по повод на извършваната работа, или при работа, извършвана от Н. в интерес на предприятието. Съдът не намира, че е необходимо да обсъжда, хипотезите на чл. 55, ал. 2 от КСО, защото в тази насока между страните не съществува спор.

Безспорно е, че на 28.10.2009 г. Г. Н. е бил включен в работния график на [фирма] и е осъществил превоз на товар с тежкотоварен автомобил марка „Скания”, модел „EL”, с ДК [рег.номер на МПС] . Този факт не се оспорва от ответника и от заинтересованата страна. Основно обстоятелство, което подлежи на изясняване е, кога е приключил работният ден за оспорвания на процесната дата. В тази връзка е необходимо да се обсъди заключението на допуснатата съдебно-техническа експертиза, части от свидетелските показания и някои от събраните в хода на производството писмени доказателства.

От представената от заинтересованата страна и приета по делото справка № 203/06.12.2011 г. се установява, че работното време на шофьорите на автобуси и цистерни в [фирма] се определя според правилата на чл. 142, ал. 2 от Кодекса на труда и Наредбата за организация на работното време на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт. Въведен е четири месечен период на сумарно отчитане на отработеното време, а заплащането се определя според показанията на тахографските устройства. Свидетелката К. посочи, че шофьорите в дружеството работят на ненормиран работен ден, като получават нарядите си за работа, един ден предварително, според изготвени от нея графици. Този факт беше потвърден и от свидетелите Б. и М..

За снемане на данните от електронната карта на Г. Н. беше допуснато изслушване на СТЕ. Съдът намира заключението за пълно, обосновано и

компетентно. То е изготвено, след като данните от картата на оспорващия са прочетени с помощта на специално устройство, собственост на [фирма] и в присъствието на представители на страните. За онагледяване на заключението вещото лице е приложило снимков и графичен материал. След анализ на събраните данни е направен извод, че превозните средства, собственост на дружеството, където е работил Н. са снабдени с тахографи, тарирани да работят по кодирано универсално време, според изискванията на нормите на вторичното право на Европейския съюз. На 28.09.2009 г. работният ден за Н., според записаните на електронната му карта данни е започнал в 05,39 часа и е приключил в 17,14 часа на същата дата. В проведеното по делото открито заседание, експертът разви заключението си, посочвайки, че описаните часове съвпадат с местното българско време. Те се различават от данните, съдържащи се в приложената към административната преписка справка, защото в [фирма] се използва специална програма, която автоматично преизчислява времето от универсално в местно, българско, независимо от това какво време е въвел съответният водач. Тахографите са настроени от специализирана фирма, която е въвела различни обозначения, илюстрирани на страница 4 от заключението – почивка, управление и друга работа. С поставянето на картата в слота на превозното средство, започва натрупването на данни, които се запазват там и при нужда могат да бъдат свалени и прочетени. Режим „почивка”, според вещото лице означава прекъсване на работата на двигателя, а „друга работа” – товаро-разтоварни дейности, спиране от контролни органи, текущ ремонт и други. На 28.10.2009 г. в 17,14 часа двигателят на управляваното от Н. превозно средство е преустановил работа, но картата е била оставена в слота, защото водачът е предполагал, че на другия ден ще продължи да го управлява. Направените от вещото лице констатации, налагат извода, че в посочения час оспорващият окончателно е паркирал камиона, след като е приключил с възложения му превоз и се е върнал в гаража. Събраните гласни доказателства сочат, че малко след този час той е претърпял процесната травма. В тази връзка остава за изясняване въпроса, дали злополуката е станала през време и във връзка или по повод на извършваната работа, или при работа, извършвана от Н. в интерес на предприятието.

Според описаната по-горе длъжностна характеристика, шофьорът на автоцистерна е длъжен да спазва регламентирания ред по приемането и предаването на превозното средство. По преписката няма данни за писмено регламентиране на този ред. Според свитетелската К. /л.124/, „когато се върне в гаража, шофьорът е длъжен да приключи документите си, да оформи документите си”. Свидетелят Б. също потвърди /л. 126/, че е имало след прибиране, шофьорът е бил длъжен да приключи документацията, което е свързано с много писане. Тези факти налагат извода, че с оглед спецификата на работата, във функционалните задължения на шофьорите от [фирма] влиза оформянето на документи, след извършване на превоза, свързани с него.

Според чл. 2, т. 1 от Наредбата за организация на работното време на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт, същата се прилага по отношение на лицата, наети на работа в транспортните предприятия,

каквото безспорно е бил Н. към процесната дата 28.10.2009 г. В разпоредбата на чл. 7 от същия подзаконов нормативен акт е регламентирана начина на определяне и изчисляване на работното време транспортните работници. Това става като се отчита времето от началото до края на работата, през което транспортният работник е на работното си място, упражнява своите функции или дейности и е на разположение на работодателя. Транспортният работник е на работното си място, когато е: 1. на мястото на основната дейност на предприятието, за което транспортният работник изпълнява задължения, заедно с различните спомагателни места на дейност, без значение дали те се намират на същото място, където е управлението или мястото на основната дейност, 2. в превозното средство, което се използва от транспортния работник, когато изпълнява задълженията си и 3. на всяко друго място, на което се извършват дейности, свързани с транспортиране в изпълнение на служебните задължения. Транспортният работник упражнява своите функции и дейности при: 1. управление на моторното превозно средство, 2. товарене и разтоварване, 3. помагане на пътниците да се качат на превозното средство и да слезат от него, 4. почистване и техническа поддръжка и 5. извършване на всяка друга работа, предназначена за осигуряване безопасността на превозното средство, неговия товар и пътници или за изпълнение на други задължения, пряко свързани с извършваната конкретна транспортна операция, включително наблюдение на товаренето и разтоварването, административни формалности с полиция, митници, имиграционни служби и др.

В контекста на цитираните норми и изложените по-горе факти, базирани на събраните доказателства, според настоящия състав на съда следва да се приеме дефинитивно извода, че Н. е претърпял злополуката, по времето, когато е изпълнявал функционалните си задължения, като шофьор на автоцистерна в [фирма], поради което тя може да бъде определена като трудова, съгласно чл. 55 от КСО. Оформянето на документите, касаещи извършения превоз, поддържането на превозното средство в добро техническо състояние и почистването му безспорно влизат в задълженията на транспортния работник, поради което и с оглед на ненормирания работен ден на шофьорите в дружеството, следва да се приеме, че злополуката е настъпила през време и във връзка на извършваната от Н. работа, като шофьор на цистерна. Пропуските, свързани с издаването и оформянето в последствие на болничните листове, както и неизпълнение на задълженията от страна на работодателя по деклариране и разследване на злополуката, съгласно чл. 57 от КСО и Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки, независимо от факта, че ръководството на предприятието е било уведомено своевременно за нея, не могат да лишат пострадалия от правото да иска установяването и признаването ѝ за трудова. В срока по чл. 57, ал. 2 от КСО, оспорващият е уведомил органите на общественото осигуряване, проведено е разследване, при което са събрани доказателства, дали възможност на длъжностното лице по чл. 60 от КСО да упражни законосъобразно правомощията си.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореното решение на ръководителя на СУ „СО“ е издадено от компетентен орган, без наличието на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но

протоворечие с целта на закона и материалноправните разпоредби, поради което следва да бъде отменено.

По отношение на направените разноски и с оглед на изхода на спора, съдът намира, че жалбоподателя има право на такива. Присъждането им е поискано до края на последното заседание по делото. Представена е справка, съгласно чл. 78 и чл. 80 от ГПК, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, платените държавни такси и направени разноски по производството и възнаграждението за един адвокат по делото, следва да се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт.

Водим от горното и на основание чл. 143, ал. 1 и чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК,
Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. М. Н. от [населено място] № 8/29.03.2011 г. на Ръководителя на Столично управление „Социално осигуряване“, с което е отменено разпореждане № 12585/20.12.2010 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО.

ОСЪЖДА Столично управление „Социално осигуряване“, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на Г. М. Н. с адрес: [населено място], [улица], сумата от 2175 /две хиляди и сто седемдесет и пет/ лева, от които 1800 /хиляда и осемстотин/ лева платено адвокатско възнаграждение, 325 /триста двадесет и пет/ лева внесен депозит за възнаграждението на вещи лица и 50 /петдесет/ лева внесен депозит за призоваване и възнаграждение на свидетели.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Р. Б..